

Ου ἀντί ο. Νοῦσος, μοῦνος, οὔνομα, οὔδος, οὔρος, εἰς τὸν Ὅμηρ. Ἡρόδ. Πίνδαρ. κ. τ. λ., ἀντί νόσος, μόνος, ὄνομα, ὄδος, ὄρος. Πλὴν τοῦτο γίνεται μόνον εἰς τὰ ὀνόματα, τὰ ὅποια δὲν παράγονται ἀπὸ ῥήματα, οὐχί εἰς τὰ πρόνος, στόνος, φόνος, στόλος.

Ου ἀντί υ ἦτον ἰδιαίτερον εἰς τοὺς Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς, μάλιστα εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ Βοιωτούς. Ὅθεν κοῦνες, κοῦμα, λιγούροδος, θούρα (ὅθεν ἀμπίθουρος εἰς τὸν Ἡσύχιον), χωρίς διὰ τοῦτο νὰ γίνεται ἡ συλλαβὴ μακρά. Ἐντεῦθεν ἀπρασούα ἀντί ἀπρασύη εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Λακεδαιμονίου στρατηγοῦ (Ξενοφ. ἱστορ. Ἑλλην. 1. 1. 23). Ἐντεῦθεν καὶ εἰς τὸν Ὅμηρον ἐλήλουθα ἀντί ἐλήλυθα.

Οἱ ἀντί ο, ὡς ποίη, ροιή, χροιή, ἀντί πόα, ρόα, χρόα. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον εἰς τὰ ροιά, χροιά, στοιά.

Παρατήρησις. Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ἐκτείνειν τὴν συλλαβὴν ἦτο συνήθης εἰς εἰς τοὺς ποιητὰς εἰς πολλὰς περιστάσεις διὰ τὸ μέτρον, ὡς ἐμεῖο, σεῖο, ἀντί ἐμέο, σέο ἠγνοίησε ἀντί ἠγνόησε ἀλοῖαν ἀντί ἀλοῶν.

Ἐσημειώθη ἤδη ὅτι διὰ τοῦ Αἰολικοῦ διγάμματος τιθεμένου μεταξὺ δύο φωνηέντων, τὸ ὅποιον ἐκφράζεται διὰ τοῦ υ, συχνὰ μορφώνεται καὶ εἰς τὰς ἄλλας διαλέκτους εὑ ἀντί τοῦ ε. Οὕτω ἐκ τοῦ λάω ἔγεινε λέω, λέφω, λεύω, μέλλ. λεύσω, καὶ ἐντεῦθεν νέον ῥῆμα λεύσσω. Καὶ πάλιν, βραχέα φωνήεντα ἐβάλλοντο συχνὰ ἀντί τῶν δίφθογγων τῶν συντιθεμένων ἀπὸ φωνῆεν καὶ ἀπὸ ι, ὡς ἔταρος, εἰς τὴν Ἰωνικὴν, Δωρικὴν, καὶ Αἰολικὴν, ἀντί ἐταῖρος. Ἰδιαίτερος δὲ οἱ Αἰολεῖς ἀπέβαλον πάντοτε τὸ ι ἀπὸ τὴν δίφθογγον αι, ἐπιφερομένου φωνήεντος, ὡς, ἀρχάος, Ἀλκάος, ἀντί ἀρχαῖος, Ἀλκαῖος. Τὸ αὐτὸ ἔκαμνον καὶ οἱ Ἀττικοὶ εἰς τὸ κλάω, κάω, ἐλάα, μέμακρον α, ἀντί κλαῖω, καίω, ἐλαῖα.

Οἱ δὲ Ἴωνες ἀπέβαλλον τὸ ι ἀπὸ τὴν δίφθογγον ει, ὡς, ἀπόδεξις, διεδέξατο, μέζον, καὶ ἀπὸ τὰ εἰς εἰος

ἐπίθετα, καὶ ἀπὸ τὰ θηλυκὰ τῶν εἰς υς ἐπιθέτων, ὡς, ἐπι-
τήδεος, ἐπέτεος, ἰθέη, εὐρέη, δασέη, ἀντιέπι-
τήδειος, ἐπέτειος, ἰθεῖα, εὐρεῖα, δασεῖα. Οἱ
Αἰολεῖς καὶ οἱ Δωριεῖς ἔκαμνον τὸ αὐτὸ μάλιστα εἰς τὰ εἰς
εἰν ἀπαρέμφοτα, ὡς βόσκεν, ἔλκεν, ἀντιβόσκειν,
ἔλκειν.

Ἐντὶ τῆς οἱ οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον ο, καθὼς
ποῶ, εὐνόα, ἀντιποιῶ, εὐνοια· καὶ ἀντὶ τῆς ου, ο,
καθὼς τὸςθεός, λύκος, ἄμπελος. Οἱ Ἴωνες ἔλεγον
βόλομαι, τρίπος, πολύπος, ἀντιβούλομαι, τρί-
πους, πολύπους.

Οἱ Αἰολεῖς ἐπρόφερον ἕκαστον φωνῆεν τῶν διφθόγγων χωριστὰ,
καθὼς οἱ Ἴταλοὶ τὴν σήμερον, πάϊς, δάϊς, ὀτθα, Ἄτρετ-
θας. Τοῦτο πιθανῶς ἦτον εἰς τὴν ἀρχὴν χαρακτηριστικὸν τῆς
Ἰωνικῆς διαλέκτου, καὶ ἐν γένει τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς τού-
λάχιστον ἡ δοτικὴ τῶν εἰς ος, εος οὐσιαστικῶν λήγει εἰς εἶ,
καὶ ὄχι εἰς ει, καὶ οἱ Ἴωνες ποιητὰ ἔχουσιν ὀτομαι, ὀτω,
πάϊς, πλὴν μόνον ὅταν προηγῆται βραχεῖα συλλαβή, εἰς τὴν
ὁποῖαν πρέπει νὰ ἐπιφέρεται ἄλλη βραχεῖα, διὰ νὰ συμπληρωθῇ
ὁ δάκτυλος, καθὼς, τῶν ἤρχ' Ἀγκαίοιο πάϊς κρείων
Ἀγαπήνωρ (Ἰλ. Β', 609). Εἰς τὴν αὐτὴν περίστασιν ἔχουσιν
ἐὺ ἀντὶ εὔ, ὅταν ἐπιφέρωνται εἰς τὸ υ δύο σύμφωνα, τὰ ὁ-
ποῖα κάμνουσιν αὐτὸ μακρὸν, καθὼς, οὔσκεν ἐὺ γνοίην
(Ἰλ. γ', 235). Οἱ Ἴωνες ἰδιαιτέρως ἐχώριζον τὴν δίφθογγον
ει, οὔσαν καὶ ἀρχᾶς εἶ, εἰς ηι, καθὼς στρατητή, μνη-
μήϊον, ἀντίστρατεία, μνημεῖον, Πηληϊδης ἀντί
Πηλεΐδης. Καὶ ἡ νέα Ἀττικὴ ἐφύλαττε τοῦτο, ὑπογράφουσα
ὅμως τὸ ι, ὡς κληῖδες, κληῖθρα. Ἐντεῦθεν λητοουργεῖν,
ἀντίλειτοουργεῖν. Οὕτω ἀκόμη καὶ οἱ Δωριεῖς, χωρὶς ὅμως
νὰ ὑπογράφωσι τὸ ι. Καὶ οἱ Ἴωνες λογογράφοι ἐχώριζον τὴν αυ
ἔπου τὸ α εἶχεν ἦχον ἀμβλὺν, καὶ μετεβάλλετο εἰς ω, καθὼς,
θωῦμα, θωῦμάζω. Ἐντεῦθεν ἐωῦτοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως
πρέπει νὰ προῆλθεν ἀπὸ τὴν συναίρεσιν τοῦ ο καὶ α εἰς τὸ εο,

αὐτοῦ, καθῶς τὸ ἐμειωτοῦ ἐκ τοῦ ἐμέο αὐτοῦ. Οὕτως οὖν Δωρικῶς ἀντίταυτοῦ, ἤγουν τοῦ αὐτοῦ. Οἱ Ἀττικοὶ ἐξ ἐναντίας συνήρουν εἰς διφθόγγους ὅλα τὰ διηρημένα φωνήεντα.

Αἱ δίφθογγοι ἀκόμη ἐνηλλάττοντο μὲ ἀπλᾶ φωνήεντα, καὶ ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην.

Αυ καὶ ω Ἀπὸ τούτων Ἴωνας καὶ Δωριεῖς, ὡς τρωμακαὶ τρώυμα, ἀντίτραυμα ὦλκα, ἀντίαυλακα· οὕτως καὶ ἐωτοῦ, θώυμα, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ θῶμα.

Αἷα καὶ εἰ, ἀπὸ τούτων Δωριεῖς, ὡς κλάξ, ἀπόκλαξον, ἀντίκλείς, ἀπόκλεισον.

Εἰ καὶ ε, η ἡ η. Οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἐπρόφερον τὰ εἰς εἰν ἢ εἶν ἀπαρέμφατα εἰς εν καὶ ἦν, ὡς ἀμέλγεν, ἐνεύδεν, ἀντί ἀμέλγειν, ἐνεύδειν· ἐλθην, λαβην, καλην, ἀντί ἐλθεῖν, λαβεῖν, καλεῖν. Οἱ Αἰολεῖς, ἔλθην, λάβην, κάλην. Αὕτη εἶναι πιθανῶς ἡ ἀρχικὴ προφορά. Καὶ εἰς ἄλλας ἀκόμη περιστάσεις μετεχειρίζοντο ἡ ἀντί εἰ, ὡς κῆνος (Δωρικῶς τῆνος), ἀντί κεῖνος· χηρὸς, ἀντί χειρὸς· τέληρος, οἰκῆρος, θῆος, ἀντί τέλειος, οἰκεῖος, θεῖος· ἦς, πλήων, ἀντί εἰς, πλείων. Ἐντεῦθεν ἦμεν ἀντί εἶναι (Θουκυδ. ἐ. 77), ἀντί τοῦ ὁποίου δ Τίμαιος γράφει εἶμεν. Οἱ Αἰολεῖς μετέβαλλον τὴν εἰ εἰς ε πρὸ τοῦ λ, μ, ν, ρ, σ, καὶ ἐδιπλασίαζον τὸ ἐπιφερόμενον σύμφωνον, ὡς, ὠτελλά, ἔμμι, ἔμμα (ἐντεῦθεν γέμματα, γῆμα, ἤγουν Γέμματα, Γῆμα εἰς τὸν Ἡσύχιον), κτέννω, φθέρρω, σπέρρω, ἀντί ὠτειλή, εἶμι, εἶμα, κτείνω, φθείρω, σπείρω. Τὰ Ἀττικὰ βασιλῆς, ἱππῆς ἢ ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, ἢ ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὰ Ἴωνικὰ βασιλῆες, ἱππῆες, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμως περιστάσιν ἔπρεπε νὰ γράφονται βασιλῆς, ἱππῆς.

Εἰ καὶ αἰ εἰς τὴν Ἴωνικὴν καὶ Δωρικὴν, αἰ, αἶθε, ἀντί εἰ, εἶθε. Οὕτως καὶ τὸ Δωρικὸν φθαίρω, κλαῖς, ἀντί φθείρω, κλείς.

Θ υ καί ω εἰς τὴν Δωρικὴν καὶ Ἰωνικὴν, ὦ ν, οὐ κ ω ν εἰς τὸν Ἡρόδοτον καὶ Θεόκριτον, ἀντί οῦ ν, οὐ κ ο υ ν β ῶ λ α, τ ῶ ς νό μ ω ς, τ ῶ ἐ φ ᾶ θ ω, Μ ῶ σ α, παι δ ῶ ᾱ ν εἰς τοὺς Δωριεῖς συγγραφεῖς, ἀντί β ο υ λ ῆ, τοὺς νό μ ο υ ς, τοῦ ἐ φ ᾶ θ ο υ, Μ ο ῦ σ α, παι ζ ο υ σ ῶ ν. Οἱ Αἰολεῖς ἐφύλαττον τὸ ο, τὸ ὁποῖον μόνον ἦτον ἐν χρήσει εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ὡς β ο λ ᾶ, ὄ ρ α ν ὄ ς.

Ο υ καί ο ι, καθ ῶ ς, ὑ π ᾶ κ ο ι σ θ ο ν, ἀντί ὑ π ᾶ κ ο υ σ ο ν λι π ο ῖ σ α, κα τ θ α ν ο ῖ σ α, δί δ ο ι, ἀντί λι π ο ῦ σ α, κα τ θ α ν ο ῦ σ α, δί δ ο υ.

3. Καὶ σύμφωνα ὁμοίως ἐνηλλάττοντο, μάλιστα τὰ προφερόμενα διὰ τοῦ αὐτοῦ ὄργανου, ἢ δι' ὄργάνων διαφόρων, ἔχοντα ὅμως ὁμοίαν προφορὰν. Ἐνταῦθα σημειοῦνται αἱ κυριώτεραι ἐναλλαγαί.

Β καί γ. Τὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας λεγόμενον γ λ ῆ χ ω ν ἀπὸ τοὺς Ἀττικοὺς ἐλέγετο β λ ῆ χ ω ν. Οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἀντί β λ ῆ φ α ρ ο ν ἔλεγον γ λ ῆ φ α ρ ο ν. Οὕτω καὶ γ ᾶ λ α ν ο ς, ὅθεν τὸ Λατινικὸν glans, ἀντί β ᾶ λ α ν ο ς.

Γ καί δ. Ἀντί γ ῆ οἱ Αἰολεῖς ἔλεγον δ ᾶ ὅθεν καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον Δ η μ ῆ τ η ρ. Οὕτω οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔλεγον δι φ ο ῦ ρ α ἀντί γ ῆ φ ο ρ α.

Γ καί κ, ὡς κ ν α φ ε ῦ ς καὶ γ ν α φ ε ῦ ς.

Δ καί β. Ἀντί Δ ε λ φ ῖ ν, Δ ε λ φ οῖ, οἱ Αἰολεῖς ἔλεγον β ε λ φ ῖ ν, β ε λ φ οῖ. Οὕτω ἔγεινε καὶ τὸ Λατινικὸν bis, ἐκ τοῦ δί ς.

Δ καί ζ. Τὸ ζ ἦτον Αἰολικὸν καὶ Ἰωνικὸν, καθ ῶ ς εἰς τὸν Ἡρόδοτον ζ ο ρ κ ᾶ δ ε ς ἀντί δ ο ρ κ ᾶ δ ε ς. Ἀντί δι ᾶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον ζ ᾶ, τὸ ὁποῖον ἐρύλαξαν οἱ Αἰολεῖς. Ἐντεῦθεν τὰ σύνθετα εἰς τὴν Ἰωνικὴν ζ ᾶ κ ο ρ ο ς, ζ ᾶ π λ ο υ τ ο ς. Οὕτω ἐκ τοῦ ζ ε ῦ ς, Αἰολικῶς Δ ε ῦ ς, ἐμπορεῖ νὰ ἔγεινεν ἡ γενικὴ Δ ι ὄ ς, καὶ ἐκ τοῦ ἔ ζ ω τὸ οὐσιαστικὸν ἔ δ ο ς. Εἰς ἄλλας περιστάσεις οἱ Αἰολεῖς μετεχειρίζοντο σ δ, σ κ, σ π, ἀντί ζ.

Ἀντί ζ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον σ δ, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι καὶ Βοιω-

τοί δδ, ὡς, γυμνάδομαι, μάδοα, δδδει, παιδ-
δωαν, ἀντί γυμνάζομαι, μάζα, ὄζει, παιζουσῶν.

Δ καὶ τ. Οἱ Λακεδαιμόνιοι μετέβαλλον τὴν εἰς ἰδος κα-
τάληξιν εἰς ιτος.

ΣΣ καὶ ττ. Αἱ Αἰολικαὶ φυλαὶ ἀντί συρίζειν ἔλεγον συ-
ρίσσειν· οἱ δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἀττικοὶ συρίπτειν. Οὕτω
ἀρμόζειν, καὶ Ἀττικῶς ἀρμόττειν· ὀπλίζω, καὶ
Βοιωτικῶς ὀπλίπτω. Οὕτω καὶ τὰ ἐλίσσω, ἐλελίττω,
ἐλελίζω, εἶναι διάφοροι σχηματισμοὶ τῆς αὐτῆς λέξεως.

Θ καὶ σ. Ἀντί θ, ἐπιφερομένου φωνήεντος, οἱ Δωριεῖς, καὶ
μάλιστα οἱ Λακεδαιμόνιοι, μετεχειρίζοντο σ, καθὼς, σιός, ἀν-
τί θεός· μουσίδδειν, ἀντί μυθίζειν. Ἀσαναία,
ἀντί Ἀθηναία. Καὶ οἱ Ἴωνες μετεχειρίζοντο πολλάκις σσ
ἀντί θ, ὡς, βυσσός, ἀντί βυθός. Ἐντεῦθεν ὁ Δωρικὸς καὶ
Ἰωνικὸς σχηματισμὸς ἐσλός, ἀντί ἐσθλός.

Θ καὶ φ, ὡς φήρ Αἰολικῶς, ἀντί θήρ. Οὕτω εἰς τὸν Ὀ-
μηρον φλίψεται, ἀντί θλίψεται, οὔφαρ, ἀντί οὔ-
θαρ. Καὶ εἰς τοὺς Ἀττικοὺς φλᾶν, ἀντί θλᾶν.

Θ καὶ χ, ὡς εἰς τὴν Δωρικὴν, ὄρνιχος, ἔξεχα, ἐξεύχω,
ἶχμα, ἀντί ὄρνιθος, ἔξωθεν, ἐξέλθω, ἰθμα.

Λ καὶ ν. Οἱ Δωριεῖς ἔβαλλον ν ἀντί λ πρὸ τοῦ τ καὶ θ, ὡς,
ἦνθον, οῖντατος, βέντιστος, ἀντί ἦλθον, φίλτατος,
βέλτιστος. Ἐλεγον καὶ οἱ Ἀττικοὶ πλεύμων, λίτρον,
ἀντί πνεύμων, νίτρον.

Μ καὶ π. Οἱ Αἰολεῖς ἔλεγον ὄππατα, πέδα, ἀντί ὄμμα-
τα, μετά.

Ν καὶ σ. Οἱ Αἰολεῖς μετεχειρίζοντο τὸ σ, εἰς τὸ πληθυντικὸν
πρῶτον πρόσωπον τῆς ὀριστικῆς ἐνεργητικῆς, ὡς τύπτομες,
ἀντί τύπτομεν· καὶ εἰς τὰ εἰς ἀειν καὶ ὀειν ἀπαρέμοφατα,
ἀποβάλλοντες τὸ ε, ὡς γελαῖς, χρυσοῖς, ἀντί γελάειν
(γελᾶν), χρυσόειν, (χρυσοῦν)· ἐτι δὲ καὶ εἰς ἄλλας τινὰς λέξεις,
ὡς αἰές, ἀντί αἰέν (αἰεί)· μείς, ῥίς, θίς, ἀντί μήν, ῥίν,
θίν· καὶ τὸ ἀνάπαλιν, ἐντί, ἀντί ἐστί.

Π καὶ κ. Οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Ἴωνες βάλλουσι κ ἀντὶ π εἰς τὰ ἐρωτηματικά καὶ ἀναφορικά, ὡς, κότε, κῶς, κοῖος, δκότερος, δκόσοι, ἀντὶ πότε, πῶς, ποῖος, δπότερος, δπόσοι.

Πτ καὶ σσ. Ἐντὶ ὄπτω (ὄπτομαι), πέπτω, πίπτω, οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Ἴωνες ἔλεγον, ὄσσω (ὄσσομαι), πέσσω, (πίσσω).

Οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἄλλοι μετέβαλλον τὸ σ εἰς τὰ ἀκολουθοῦντα αὐτὸ σύμφωνα, ἔξω ἂν ἦτο κανὲν ἀμετάβολον, ὡς, ἔττω, ἀντὶ ἔστω· διδάκκη, ἀντὶ διδάσκει· ἔτταν, ἔττον, ἀντὶ ἔσαν, ἔσόν. Τὸ σ κείμενον μεταξὺ δύο φωνηέντων οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἄλλαι Δωρικαὶ φυλαὶ τὸ ἀπέρριπτον, βάλλοντες ἀντ' αὐτοῦ τὸ δασύ πνεῦμα, ὡς πᾶα, ἢ πᾶά (Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 994). μῶα, ἀντὶ μῶσα, παιδδωᾶν, ἀντὶ παιζουσῶν.

Τὸ σ μετεβάλλετο συχνὰ εἰς δ, ὡς, ὀδμή, ἀντὶ, ὀσμή, κεκαδμένον, ἀντὶ κεκασμένον, οὔτω καὶ ἰδμεν, ἀντὶ, ἰσμεν.

Σ καὶ ρ. Αἱ Αἰολοδωρικαὶ φυλαὶ ἠγάπων πολὺ τὸ ρ, καθὼς οἱ Λακεδαιμόνιοι, λέγοντες ἴππορ, πᾶρ, σίορ, ἀντὶ ἴππος, ποῦς, θεός, πόϊρ, ἀντὶ παῖς, (ᾔθεν τὸ Λατινικὸν puer).

Σ καὶ ξ. ὡς ξύν, εἰς τὸν Ὅμηρον, ἀντὶ σύν· οὔτω καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἀττικοὺς συγγραφεῖς.

Σ καὶ τ. Οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Αἰολεῖς ἔλεγον φατὶ, δίδωτι, ἔπετον, Ποτειδᾶν, ἀντὶ, φησὶ, δίδωσι, ἔπεσον, Ποσειδῶν τὸ, τέ, ἀντὶ σὺ, σέ. Οἱ νεώτεροι Ἀττικοί, τήμερον, μέταυλος, ἀντὶ σήμερον, μέσαυλος. οὔτω καὶ προτὶ, ποτὶ, ἀντὶ πρός· καὶ τὸ ἀνάπαλιν, σαῖτες, σὶ, ἀντὶ τῆτες, τί.

Σσ, ζ, ξ. Ἀντὶ τοῦ διπλοῦ σσ ἡ Αἰολικὴ διάλεκτος μστεχειρίζετο πολλάκις ζ, ὡς πλάζω, νίζω, ἀντὶ πλάσσω νίσσω, ἤγουν νίπτω· ἡ Ἴωνικὴ ξ. ὡς διξός, τριξός, ἀντὶ δισσός, τρισσός.

Σφ καὶ ψ. ὡς ψέ, ἀντὶ σφέ. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπέβαλλον διάλου τὸ σ.

Τ και κ. Ἀντί π ό τ ε και ὄ τ ε, ὄ τ ε, τό τ ε, οἱ Δωριεῖς ἔλεγον π ό κ α, ὄ κ α (ὄκκα), τό κ α· οἱ Αἰολεῖς ἀπλῶς, πο τ ᾶ, ὄ τ ᾶ τ ο τ ᾶ.

Οἱ Ἀττικοὶ παρεισῆγον τ ὄ τ, λέγοντες, ἀ ν ὄ τ ω, ἀ ρ ὄ τ ω, ἀντί ἀ ν ὄ ω, ἀ ρ ὄ ω· ἄλλοτε πάλιν ἢ παρείσαξις τοῦ τ, κατόπιν συμφώνου ἐχρησίμευεν εἰς τ ὄ ν ᾶ. ἐκτείνη τὸν ἐνεστώτα τῶν ῥημάτων, ὡς, τ ὄ π τ ω, ἀντί τ ὄ π ω.

Τ και π. Οἱ Δωριεῖς και Αἰολεῖς ἔλεγον σ π ᾶ δ ι ο ν, σ π α λ εῖ ς, ἀντί σ τ ᾶ δ ι ο ν, σ τ α λ εῖ ς· Ἐντεῦθεν και εἰς τοὺς Ἀττικοὺς σ π ο λ ᾶ ς, ἀντί σ τ ο λ ᾶ ς, (στολάδος).

Φ β και π. Ἀντί τοῦ φ οἱ Δωριεῖς μετεχειρίζοντο π, ὡς, ἀ μ πῖ θ ο υ ρ ο ς, ἀ μ πῖ σ τ α τ ῆ ρ, ἀντί ἀ μ ρ ῖ θ ο υ ρ ο ς, ἀ μ ρῖ σ τ α τ ῆ ρ. Ἐντεῦθεν ἔμεινεν εἰς τὰς ἄλλας διαλέκτους ἀ μ πέ χ εῖ ν, ἀ μ πέ χ ο ν ο ν, ἀ μ πῖ σ χ εῖ ν, κ. τ. λ. Οἱ δὲ Μακεδόνες β, ὡς Β ρ ὄ γ ε ς, Β ῖ λ ι π π ο ς, Β ε ρ ε ν ῖ κ η, ἀντί Φ ρ ὄ γ ε ς, Φ ῖ λ ι π π ο ς, Φ ε ρ ε ν ῖ κ η.

Χ και κ. Μ ο ὕ κ ο ρ Δωρικῶς, ἀντί μ υ χ ὄ ς· δέ κ ο μ α ι, κ ι θ ὶ ν, εἰς τὴν Δωρικὴν, και Ἰωνικὴν, ἀντί δέ χ ο μ α ι, χ ι τ ὶ ν· και τ ὸ ἀνάπαλιν, ἀ τ ρ ε χ ῆ ς Δωρικῶς, ἀντί ἀ τ ρ ε κ ῆ ς.

Πρὸς τούτοις οἱ Αἰολεῖς, Δωριεῖς και Ἰῶνες, συχνὰ ἐδιπλασίαζον τὰ σύμφωνα εἰς τὸ μέσον τῶν λέξεων, ὡς, τ ὄ σ σ ο ν, ὄ σ σ ο ν, μ ῆ σ σ ο ν, ἀντί τ ὄ σ ο ν, ὄ σ ο ν, μ ῆ σ ο ν· τοῦτο ἔκαμνον μάλιστα οἱ Ποιηταί. Ἐὰ δασέα ἐδιπλασιάζοντο προταττομένων τῶν ψιλῶν, ὡς, ὄ κ χ ο ς, ὄ κ χ ῆ εῖ ν. Οὗτος ὁμως ὁ διπλασιασμός τῶν συμφώνων ἐγένετο μόνον εἰς λέξεις τινάς, ὄχι παραδείγματος χάριν εἰς τὸ ἐ π εῖ δ ῆ, ἔ τ ε ρ ο ς. Καὶ οἱ Ἀττικοὶ ποιηταί μετεχειρίζοντο τοῦτο, πλην μόνον εἰς τοὺς χορούς.

Οἱ Αἰολεῖς, οἱ Δωριεῖς, και οἱ Ἰῶνες, ἔτι δὲ και οἱ Ἀττικοὶ ποιηταί εἰς τοὺς χορούς, ἀπέβαλλον συχνὰ τὴν τελικὴν συλλαβὴν, λέγοντες δ ῶ, ἀντί δ ῶ μ α· μ ᾶ, ἀντί μ ᾶ τ ε ρ· και β ᾶ, ἀντί β α σ ι λ ε ὖ (Ἀσχύλ· ἰκέτ· 914).

ΔΙΓΑΜΜΑ (I).

Αἱ παλαιαὶ διάλεκτοι τῆς Ἑλλάδος ὀλίγα δασυνόμενα εἶχον, ἢ καὶ οὐδὲν ἔθεωρήθη δὲ τὸ δίγαμμα ὡς μέσον, δι' οὗ ἀπέφευγον τὴν ἐκ τῆς συνδρομῆς τῶν ἀλλεπαλλήλων φωνηέντων χασμωδίαν. Ὑστερον εἰσῆχθησαν οἱ πνευματισμοὶ εἰς ὅλας τὰς διαλέκτους, πλὴν τῆς Αἰολικῆς, ἣτις ἐνέμεινεν εἰς τὸ δίγαμμα ὅθεν ἐπεκράτησε νὰ λέγεται Αἰολικόν. Τὸ αὐτὸ ὠνομάσθη προσφυέστατα καὶ Ὀμηρικόν δίγαμμα. Ὁ μέγας οὗτος ποιητὴς μετεχειρίσθη τοὺς ἀρχικοὺς σχηματισμοὺς τῆς Αἰολικῆς καὶ Ἰωνικῆς διαλέκτου, ἐξ ὧν ἡ ποίησις αὐτοῦ ἔλαβε μεγαλειότητα τινὰ ἀρχαιότητος.

Ἀφοῦ ἡ χρῆσις τοῦ διγάμματος ἔπαυσε κατὰ μικρὸν διὰ τῶν εἰσαχθέντων πνευματισμῶν, οἱ ἀντιγραφεῖς τῶν ποιημάτων τοῦ Ὀμήρου παρημέλουν νὰ γράψωσιν αὐτό· καὶ οὕτω τὰ ἔχνη τῆς ὑπάρ-

(1) Τὸ σχῆμα τοῦ χαρακτῆρος τούτου ἦτο κατ' ἀρχὰς γάμμα ἀνεστραμμένον L, ἔπειτα Γ, καὶ ὕστερον ἔλαβε τὸ σχῆμα F. ὅθεν ὠνομάσθη δῖ γ α μ μ α. Συχνὰ ἐπροφέρετο ὡς Β, ἐνίοτε δὲ ὡς Κ, Μ, Π, Ρ, Φ, Χ.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἴπη τις ἀκριβῶς ποία ἦτον ἡ καθ' αὐτὸ προφορὰ τοῦ διγάμματος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε τινὰς μεταβολάς. Κατ' ἀρχὰς ἦτο γλυκὺς τις ἤχος ἐκ τοῦ λάρυγγος, καθὼς προφέρομεν σήμερον τὴν λέξιν αὐγὸν (ὠόν, λατινιστὶ onum)· ἡ συχνὴ ὅμως χρῆσις μετέβαλεν αὐτὸν εἰς δασύν. Εἰς δὲ τὴν Αἰολικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον ἐσυγκεράσθη εἰς τὸ F, ἢ V. Ἡ Λακεδαιμονικὴ διάλεκτος, ἣτις ἦτο παραφυὰς τῆς Αἰολικῆς, ἐπρόφερε πάντοτε καὶ ἔγραφε τὸ δίγαμμα, ὡς Β, τὸ ὁποῖον τὴν σήμερον προφέρεται ὡς τὸ V.

Οἱ Ἴταλοὶ, καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα παρήχθη ἐκ τῆς Λατινικῆς, προφέρουσι τὸ δίγαμμα V, ὡς, vino, venti, κ. τ. λ.

Τὸ Λατινικὸν V, ἐπροφέρετο συχνὰ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὡς Β· εἶον, Β ἄ ρ ρ ω ν ἐκ τοῦ Varro· καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Β ἢ Λατινικὴ μεταβάλλει εἰς V, ὡς Β ἄ δ ω, vado. Τὸ V μετεβάλλετο ἐνίοτε εἰς ου, ὡς, Βιργίλιος καὶ Οὐίργιλιος, ἐκ τοῦ Virgilius· Νέρβιοι καὶ Νερούϊοι, ἐκ τοῦ Nervii, ὁ Βόσκιος ὅμως καὶ ἄλλοι ἐξοχοὶ κριτικοὶ προτιμῶσι τὸ Β.

Εἶναι λοιπὸν πιθανὸν ὅτι τὸ δίγαμμα εἰς τὸ τέλος τῶν λέξεων, ἢ πρὸ συμφώνου, ἐπροφέρετο ὡς Φ, πρὸ δὲ τῶν φωνηέντων, ὡς Β.

ξεως αὐτοῦ, προϊόντος τοῦ χρόνου, διεφυλάχθησαν μόνον εἰς ὀλίγας τινὰς παλαιὰς ἐπιγραφάς. Τὸ μὲν τοῦ ποιητοῦ ἁρμονικὸν ὠτίον ἔχαμνεν αὐτὸν προσεκτικὸν εἰς τὸ νὰ φεύγη πᾶσαν χασμωδίαν φωνηέντων, ἢ ἀπουσία ὁμως τοῦ δίγαμματος κατέσταιεν αὐτὸν βαρύηχον καὶ τραχύν. Οὔθεν οἱ σχολιασταὶ αὐτοῦ, διὰ νὰ σμικρύνωσιν ὀπωσοῦν τὴν τραχύτητα ταύτην, παρενέβαλλον τὸ ληκτικὸν ν, ἢ τὰ μόρια γ', δ', τ'. πλὴν ταῦτα δὲν ἔγειναν εἰς ὅλους δεκτὰ, ἀλλ' οὐδὲ ἦσαν ἱκανὰ νὰ παραστήσωσι τὸν ποιητὴν μὲ ὅλα τὰ θελγητρα τοῦ ἀρχικοῦ ὕφους του· διότι πάμπολλα μέρη ἔμενον ἀνεπανόρθωτα, μ' ὅλην τὴν εἰκαστικὴν ἀγχίνουσαν τῶν Γραμματικῶν. Οὕτω διὰ νὰ διορθώσωσι τὴν καχοφωνίαν τῆς συνδρομῆς τῶν δύο ἀλλεπαλλήλων εε εἰς τὸν στίχον.

Ἡ ῥώων αὐτοῦ δὲ ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν, ἀπέκοπτον τὸ πρῶτον ε, καὶ ἐπειδὴ ὁ χρόνος τοῦ δευτέρου ἐπροξένει ἄλλην δυσκολίαν, τινὲς μὲν ἐδιπλασίαζον τὸ λ, ἄλλοι δὲ ἤθελον ὅτι τὸ ε ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀμεταβόλων. Ἦσαν ὁμως ἄλλα μέρη ὅπου ταῦτα κατὰ τοιαῦτα μέσα δὲν ἤρμοζον. Τέλος πάντων, ὁ μέγας Βενθλεῆς ἀποκαταστήσας τὸ δίγαμμα, ἔπαυσεν ὅλας ταύτας τὰς δυσκολίας, καὶ ἐπανήγαγε τὴν Ὀμηρικὴν στιχουργίαν εἰς τὸ ἑναρμόνιον αὐτῆς κάλλος.

Κατάλογος Ὀμηρικῶν λέξεων, αἵτινες πάντοτε, ἢ συχνά, ἐπιδέχονται τὸ δίγαμμα.

ἄγω	ἄρη	ἔθνος
ἄγνυμι	ἄριστον	εἰδέω
ἄδω	ἄρνες	εἶδω
ἄλημι	ἄστυ	εἶδωλον
ἄλις	αὐσταλέος	εἵκελος
ἄλωμι	ἔ	εἵκοσι
ἄναξ	ἔαρ	εἶχω
ἀνδάνω	ἔδνον	εἶλαρ
ἄραιός	ἔθειρα	εἶλέω
ἄρδω	ἔθεν	εἶλύω

εἰλυφάω	ἔρρω	ἴσημι
εἶλω	ἔρύω	ἴσος
εἶμα	ἔσθης	ἴσχω
εἶργω	ἔσθος	ἴστιη
εἶρω	ἔσπερος	ἴστωρ
εἶσχω	ἔστιη	ἰτέα
ἔκαθεν	ἔτης	ἰτυς
ἐκάς	ἔτος	ἰρι
ἐκαστος	ἔτώσιος	ἰϋ
ἐκηλος	ἔω	ἰωή
ἐκητι	ἦδύς	ἰωκή.
ἐκυρδός	ἦδω	ἴαρες
ἐκών	ἦθος	οἶδμα
ἐλεός	ἦιος	οἶκος
ἔλικες	ἦκα (ἐπίρρημα)	οἶνος
ἐλίκωπες	ἦνοψ	ὄς
ἐλίσσω	ἦρ	οὔ
ἐλπῖς	ἦρα	οὔλαμος
ἐλπω	Ἡΐρη	οὔλος
ἔλω	ἦρίον	οὔρον
ἔλωρ	ἦχη	ὠλξ
ἐλώριον	ἰάχη	ὠς
ἐνέτοι	ἰάχω	
ἐγγυμι	ἰδρυς	
ἔοικα	ἰεμαι	
ἐός	ἰκελος	
ἔπος	ἰλιος	
ἔπω	ἰνες	
ἔργον	ἰνίον	
ἔργω	ἰον	
ἔρδω	ἰονθάς	
εἶρω	ἰρις	
ἐριτήρης	ἰς	

Λέξεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ Λατινικὴ διάλεκτος μεταχειρίζεται
τὸ δίγαμμα, προφέρουσα αὐτὸ διὰ τοῦ γ.

ἄγομαι, vagor	ἔσθης, vestis	μάω, moveo
αἰὼν, aevum	ἔσπερος, vespera	ναῦς, navis
ἄλώπηξ, vulpes	ἔστια, vesta	νικῶ, vinco
ἄορνος, avernus	ἔτος, vetus	οἶκος, vicus
ἄχαιός, achivus	ἦρ, ver	οἶνος, vinum
ἄω, aveo	ἴξος, viscus	οἶς, ovis
βιόω, vivo	ἴον, viola	ὄλω, volvo
βόες, boves	ἴς, vis	ὄχλος, vulgus
δῖος, divus	ἴω, ivi	παῦρος, parvus
εἰδέω, video	κάω, cavo	πρίω, privo
εἴκατι, viginti	κεραός, cervus	ρίω, rivus
ἔλω, volvo	κλεῖς, clavis	σκαιός, saevus
ἔμω, vomo	κόρος, corvus	ταῶς, pavo
ἐνετοί, veneti	λαιός, laevus	ἕλη, sylva
ἔντερος, venter	λεῖτος, levis	ὔω, uvESCO
ἔρχω, vergo	λούω, lavo	ὠόν, ovum
ἔρος, servus	λύω, solvo	κ. τ. λ.
ἔρω, verto	μάλη, malva	

ΤΩΝ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Σελίς.	σημ.	Στίχος.	Γράφε.
5.	σημ.	5.	ὁ Κεῖος καὶ Ἐπίχαρμος
Αὐτόθι.		11.	᾽Ολυμπιάδος
Αὐτόθι.		16.	ε μακρόν, ἤ ει, ἤ εε
Αὐτόθι.		17.	ω, ο.
6.		32.	ὅταν ἦναι
Αὐτόθι.		33.	κάτωθεν τοῦ ἀμφιβόλου
7.		1.	ἢ τὸ υ
Αὐτόθι.		2.	προφέρωνται
Αὐτόθι.		13.	προφέρωνται
12.		30.	τὸ ἄρθρον
21.		28.	τὰ μνᾶ
22.		15.	ὄνομ. αι
26.		2.	Συνηρημένον
Αὐτόθι.		4.	τοῦ νό-ου νοῦ
Αὐτόθι.		16.	Συνηρημένον
27.		1.	Πίναξ
30.		19.	πέμπτη.
Αὐτόθι.		21.	εἰς τὴν πέμπτην
31.		5.	οὐδέτερον
32.		1.	ἐχεχειρία (ἐκ τοῦ ἔχω καὶ χεῖρ) ἢ διάφορα (χωρὶς
45.		26.	γράες, γραυσί
53.		23.	δρομέος
64.		24.	παλαιούς συγγρ.
67.		5.	μεταχειρίζομεθα, διὰ
76.		28.	ᾠτινι
79.		22.	ὡς, γράφε
86.		24.	Ἐνωδς
92.		1.	Παραδείγματα
95.		11.	ταῦτά
Αὐτόθι.		16.	ὄνομα. Μεταχειρίζονται
Αὐτόθι.	σημ.		Ἡ' σημερινή
98.		7.	ἔδυνάμην
99.	σημ.	10.	εἰρπυζον
110.	σημ.	5.	ἠηδιζόμεν

Σελίς:	Στίχος.	Γράφε.
102. σημ. 2.		δεδιήτηκα
Αυτόθι. Αυτόθι. 3.		δεδιηκόνηκα
106. σημ. (2).		ἡ ρ, ὡς
110.	22.	ἀρχίζη
111.	1.	ἀρχίζη
114.	31.	οἶδα
116.	16.	παρακειμένου
117.	8.	δισύλλαβον
Αυτόθι.	10.	δισύλλαβα
Αυτόθι.	17.	ἐπιθον
123.	3.	τυφθήσομαι
Αυτόθι.	4.	τυφθήση
130. σημ. 4.		κεκλήμεθα
Αυτόθι. Αυτόθι, 5.		ἦναι υ
137.	8.	θητικῶν· ἐδῶ λοιπὸν κατα- γράφομεν
143.	12.	ἐσπείραμαι
Αυτόθι.	13.	δραμαι
144.	12.	ἠγγόημαι
150.	8.	τυφθησόμενος
155.	24.	ἔδωκα — —
Αυτόθι. σημ. (2)	3.	ἔθήκαμεν
158.	18.	δῶ
Αυτόθι. σημ. (1)	3.	ἀντὶ εἰημεν
Αυτόθι. Αυτόθι, 5.		θεῖεν
159.	15.	καὶ Ν
Αυτόθι. σημ. 2.		157, σημ. (1)
161.	16.	ἐδιδόμην
Αυτόθι.	17.	ἐδεικνύμην
Αυτόθι.	22.	δίδοσο
Αυτόθι.	23.	δείκνυσο
163. σημ. 4.		δισύλλαβος
165. σημ. 2.		ἔσομαι, εἶμαι
166.	7.	ἦς
Αυτόθι.	8.	ἦ
169.	10.	ἴησι
Αυτόθι. σημ. 14.		εἰς τὰ σύνθετα
770.	2.	ἴουν [ἐκ τοῦ ἰέω]

Σελίς.	Στίχος.	Γράφε.
174.	8.	εἶμαι
Αὐτόθι. σημ.	3.	ἐσάμην
Αὐτόθι. Αὐτόθι,	6.	ἀμφιῶ
175.	5.	Μέλλων.
176. σημ.	3.	καταλληλότερον
Αὐτόθι. Αὐτόθι,	4.	ὑπογεγραμμένην
Αὐτόθι. Αὐτόθι,	7.	εἶπεν, ἀκόμη
Αὐτόθι. Αὐτόθι,	10.	ἦν δ' ἐγὼ, ἦ δ' ὅς ἔφη δ' αὐτός
177.	10.	τὰ
Αὐτόθι.	18.	ἐκ τῆς ἀμφί ὕπαιθα
178. σημ.		ἀλέγω, ἐλατός
180.	22.	εἶτε
183.	19.	προσθέσεως
186.	2.	μετόλαβῆ
188.	22.	κἀμνουσιν
Αὐτόθι.	23.	μένουσι
189.	25.	ἄλλο
190.	14.	δρῶτο
192. σημ. (4).		τὸ οει
194.	3.	οὐμός
195. σημ. 19.		παῦσαι
Αὐτόθι. Αὐτόθι,	20.	μεταχειρίζονται
196.	25.	ἀγήτωρ
203.	18.	μακροπαράληκτον
205.	13.	Ἰταλία
Αὐτόθι.	27.	Θράκη, Θράξ
217.	20.	μύχαιος
219.	13.	τάς αὐτῶν μονάδας
242.	20.	παραβέβαμαι
244.	21.	δρᾶ
252.	21.	(πῶμι)
Αὐτόθι.	25.	ἐπράθην
259. σημ. 10.		ἀντί
264.	20.	δουλοσώματος
269.	33.	εἰς οος
274.	4.	δρμαθός
279.	16.	κόφινος.
286.	24.	καί τὰ